

DE LINGVIS ORIENTALIBVS

DEQVE

RE ANTIQVITATIS LITTERARIA

THESES, ATQVE EXERCITATIONES

QUAS

PVBLICO TENTAMINI OFFERT

IOACHIMVS BERGON ET NAVARRO,

Phil. Mag.

IN ACADEMIA VALENTINA,

DIE 29th MENSIS *Julii* ANN. MDCCCLXXXVI.

ADERIT

D. D. PASCHASIVS VINCENTIVS LLANSOLA,
*Phil. Mag. atque olim Prof. S. Theol. Doct. Praep. et
Canon. Candi. J. Metrop. Val. Eccles. Sub-Sacritt. et Ma-
gist. et in Acad. Val. Cath. Ling. Hebr. olim Prof.*

.....
H. M.
.....

VALENTIAE
APUD BENEDICTUM MONFORT.
Anno 1786.

ILLVSTRISSIMO. DOMINO
D. FRANCISCO. PEREZ. BAYER
REG. INSIGNISQ. ORDIN. CAROLI III.
A. SANCTIORIB. REG. CONS. ET. CVB.
ARCHIDIAC. ET. CANONIC. VAL.
REGIAE. MATRITENS. BIBLIOTH.
PRAEFECTO
AMOEN. MV SAR. AMOR. AC. DELICIS
SEVERIOR. PATRONO. ATQ. PATRI
ORIENTAL. PRINCIPI. AC. DVCI
STVDIORVM. LAVDE
RERV. GESTARVM. GLORIA
DIGNITATVM. AMPLITVDINE
QVA. LATE. PATET. ORBIS
SV PRA. QVAM. DIC. POSSIT
CELEBRATISSIMO
REGIAE. PROLIS. INSTITVTIONE
FAVSTO. HISPAN. OMINE
SVSCEPTA
DE. REGE. SVO. DEQVE. SVA. GENTE
OPTIME. MERITO
QVI
IN. ORIENT. MINERV. SINV. ET. CONTVB.

R. 108017

AB. INEVNTE. AETATE
ALTVS. ATQVE. EDVCATVS
OMN. FERE. LINGVAR. COGNITIONE
POLLENS. POTENSQVE
ASIATICAS. DIVITIAS
IN. ORAS. QVOND. NOSTR. ADVECTAS
OBLIVIONE. POSTEA
NON. MINVS. QVAM. RVDERIBVS
SEPVLTA
HERCVL. LABORE. ORPHEAQ. INDVST.
VELVT. AB. INFERIS
REVOcare. COEPIT
OPVS
DIV. VOTIS. EXPETITVM
FRVSTRA. SAEPE. TENTATVM
VNLTAMEN
HISPANO. HEROI
COELITVS. CONCESSVM
QVI
PHOENIC. CHARACTERES. ATQ. SERM.
E. PROFVNDISSIM. VETVSTAT. PVTEIS
ERVENS
ET. HEBRAEO-SAMARITANOS. NVMOS

SCRIPTIS. CEDRO. DIGNIS
IN. REIPVB. LITTERARIAE. LYMEN
ADDVCENS
AD. IMMORTALE. OPVS
VIAM. PRAEMVNIVIT
HISPANISQVE. SVIS
AD. ASIATICOS. THESAVROS
INTRA. DOMESTICOS. PARIETES
FATO. RECONDITOS
PRAEVIA. LINGVARVM. PERITIA
EFFODIENDOS
FACEM. PRAETVLIT
QVO
EXTERARVM. GENTIVM. STVPORE
HANC
QVAE. HACTENVVS. DEVIT
IBERICA. LITTERATVRAE
GLORIAM. PARAT
TANTO. HVIC. VIRO
PATRIAE. SPLENDORI. MAXIMO
AC. BENEFACTORI. MVNIFICO
STVDIORVM. AMPLISSIM. MAECENATI
CONCIVI. OPTIMO

IOACHIM. BERGON ET NAVARRO
HUMANITATIS. AC. BENEVOLENTIAE
IN. SE
HAVD. IMMÉMOR
IPSIVS. STVDIA
PRO. HARVM. LITTER. INSTAVRAT.
AEMVLATVS
HAS. DE. ORIENTALIBVS. DIALECTIS
DEQVE. RE. ANTIQVIT. LITTERARIA
EXERCITATIONES
IN. AET. DEVOT. ANIM. MONVM.
D. D.

(1)

DE SCRIPTIONIS ORIGINE,
ATQUE APVD VMIVERSAS GENTES
PRIMAeva PROPAGATIONE.

Paradoxo simile fortasse videbitur in tanta litterarum palaeographicarum luce veterum crambem retroquere, signa verborum verbis ipsis coaeva praedicare, atque scribendi originem ab ipso primo-Parente repetere. (1) Id nihilominus libenter facio, atque pronuncio. Non tamen (2) Ulicirco aniles Gemaricorum revocabo magas, qui litterarum primigenios characteres, aut Adamo cogitant pertribuant, aut Angelo revelanti confingunt. Vtrunque explosivus Hieroglyphicorum tantum eadem cum hominum genere inenabula fuisse adserimus. (3) Neque opus ad id fuit divino extra ordinem auxilianti lumine; satis superque erat oculos percillens, mentem illustrans natura. Haec fuit igitur prior scRIPTIONIS Epoche. (4) Successit altera, quae Semideum (si quis unquam) sortita, vidit pro rerum signis signa sonorum, atque pro characteribus finem habituris nunquam, simplicissima delineamenta conspexit, quibus infinita possent emanciari. Tamen unica observatione omnia litterarum elementa excogitata fuisse puto, unumque ipsorum artificem.

(5) Sexdecim illa esse quae ab initio existerent, contulit.

(6) Quas vero vocales appellant litteras recentioris officii.

A

(2)

nae fuisse suadet totius vetustatis silentium. (7) A Hieroglyphicis denique desumptos esse primaevos illos characteres non dubito.

(8) Ergo non unum Alphabetum, sed plura transcripta prioris exemplo fuerunt? Non obsto. (9) Abeant igitur in malam crucem vesana illa Thalmudistarum deliramenta, atque mysteriosae characterum suorum interpretationes. (10) Procul a nobis sint supputationes Geometricae, nandum Astrologica illa sui Alphabeti progenies. Quid plura? (11) Fictitia est aut incerta saltem singulorum characterum figurata significatio. (12) Nisi enim me fallit animus, id unum de his omnibus pronuntiare possumus, non temere prorsus excogitatas figuras literarum esse, sed vagam tamen ipsis, et nunquam unicam similitudinem remansisse. Hinc tanta in ipsis interpretandis varietas, tot rixae, tanta philacteriorum dilaceratio. (13) Sed ut ad illarum adinventionem redeam, quandonam (iniques) signa ista proxima verborum lucem hominum aspexere? Antediluvianam fuisse censeo eorum originem. (14) Quenam vero illa fuerint, aut num aliqua ex illis quae extant prae illam formam retineant, incertum omnino. Vaticana enim Alphabetum, quid aliud sunt quam vigilantium somnia, aut mendacia in Vestae sacratio reposita?

(15) Ergo iam obtinente literarum usu, universali cataclysmo castigatus est hominum fastus, atque libido, cumque ceteris benemultis ingenii monumentis diversa eoque excogitata Alphabetum perire. Quod Noacho familiare fuerat (ut suspicor) reliquum fuit posteritati suae. En tibi novum fortasse systema Palaeographicum, unde

(3)

paradoxum aliud modo consurget, quod tamen nonnihil attulit lucis, ut e tanta vetustatis caligine Deo auspice emergerem.

Quum ad renascentis mundi primordia decesserant sit, atque unum iam Alphabetum alteri humani generis Parenti tributum, nova Epoeche exsurgit, unde literarum quae extant repetatur exordium. Habes tibi. (16) Ab illis qui cum Noacho naufragium evaserant characteribus sumere originem quotquot Hebraici dicitur sunt, et quotquot ab Hebraicis desumptos fuisse deprehensum est. (17) Sed enim fuit quaedam filiorum Noachi propago, quae vel genio indulgens, vel barbariei, oblita parentum simpliciori scriptura hieroglyphica revocavit; quas inter gentes (18) Aegyptios, Sineses, et Indos numerare possumus. Fecit id scribendi usus longe rarissimus, populorumque semper peregrinantium, immo et inter se dissidentium consuetudo. (19) Aegyptii vero utpote prae ceteris gentibus longe lateque dispersis perpohi, facilius morem priorem assumerunt, eratis ex suis ipsorum symbolis elementis literarum. (20) Quod ut factum fuit, barbarae reliquae gentes, vel ab Aegyptiis characteres mutati sunt, vel novos ex symbolis suis confinxerunt. Quare (at) non adeo tamquam fabulosa traducenda est Aeti sententia, vestaque Hispanorum traditio, qui a tempore Nini literas se habuisse lactabant.

En itaque tibi utraque scripturae origo, duaeque characterum propagines.

DE PRIORE CHARACTERVM SVRCVLO.

Dum nostro systemati conformando incumbimus, quaedam prius veluti ipsius fundamenta statuta volumus. (22) Incerta profecto petunt qui ex gentium quantumvis cultarum traditionibus occultissima vetustatis arcana rimari student. (23) Neque minus oleum, et operam sorti committunt, qui ex etymologiis populorum, ipsorum originem, atque Epochas demonstrativo calculo videntur complecti. (24) Eandem in modum vanum opus vanusque eorum labor, qui Idololatriae fundamenta in onomastico Deorum systemate se inventuros esse putant. (25) Certum quoque est (ut propius ad rem accedamus) tot fuisse vicissitudines sicut gentium, ita et litterarum, ut merito ceaseant Viri clarissimi, a nemine cuiusvis aetatis characteres, nisi data pro singulis quibusque opera posse perspicui. Quis ergo ex dissimilitudine characterum, post tot annorum revolutiones, successivam ipsorum progeniem diffitebitur?

Hoc posito, Aegyptias litteras quasdam primaevae fuisse puto, ex ipsis (26) symbolis suis immediate depromtas, et aliarum multarum veluti matrices. (27) Contigit id, ut arbitror, non multo post Noachidarum divisionem, atque propagationem. (28) Recentiori vero aetate relictis paucis illis verborum signis populari, et communi usui, hieroglyphicorum significatio, veluti altera arcani disciplina, Sacerdotum, atque Primorum fidei fuit conserata. (29) Non unicum fuit Aegyptiacum Alphabetum.

(30) Si ab illo alia numero plurima originem suam traxisse dicas, non repugnabo: quatenus vero illa sint, temere pronuntiarem. (31) Graecis solum characteribus ortum Aegyptiacum libenter adsero. (32) Haud aegre tamen dixerim, vel initio iam Aegyptiacarum quarundam litterarum inventores aliquid a primaevis Phoenicis sumxisse litteris, vel aliquas secum Aegyptios infuisse in Phoeniciam, vel Cadmum ex Phoenicum consuetudine aliquid ex ipsis propriae characterum constructioni admiscuisse; quo sensu, et a Samaritano Alphabeto Pelagicum enatum esse concedam.

(33) Graeci igitur primigenii characteres sexdecim fuerunt. (34) Quod quum adstruitur, Cadmo Phoenicis fracti gloriam illam quam tota illi adseruit antiquitas denegare non ausim. (36) Immo vero suspicor, nomina iustitiam illa quibus harum litterarum institutor significatur, vel eundem Cadmum denotare, vel commentitia esse. (37) Quanta vero caligines apud Aethnicos Scriptores affusae sint cognitioni vetustatis, ipsorum numquam ad concordiam revocandae sententiae praedicant de recentiorum characterum insitutore. Quare, sive Palamedem, sive Epicharmum, sive Eocidem, sive Simonidem dicas, id unum arbitror, primum excogitatas fuisse litteras adspiratas ϕ χ δ , (38) tum duplices ψ ξ , demum vocales longas σ et τ ; litterae autem γ qui Cadmaeam Epocham tribuere se fugiant vehementer errant. (39) Lex ipsamet analogiae postulat, ut singulas singulis Auctores pertribuam, atque Scriptores veteres libili pede in hinc desinendis inikos explodam. (40) Quid vero de ζ Cadmaea non fuit,

adeoque optime duplici sono profertur. (41) Errant profecto qui a Roman. Imperatorum aevō repetunt litteram Θ ; tamen recentior est, ni fallor, forma altera ξ . (42) Verum est denique, quod nonnulli memoriae tradiderunt, Atticam non nisi post integrum saeculum, recentiores excerpisse litteras, habesque proinde, cur Attici characteres τῶν παλαιῶν cognomine donarentur.

(43) A Graecis litteris ortum traxerunt Latinae, Pelasgis, ut fama fert, coloniam adportantibus. (44) Inde transigravere ad Etruscos. (45) Qui tamen ipsas in proprios, ut dicunt, mores conformantes; minusculas postea quasdam Latinis mutarunt. (46) Errat Polyblus qui Y, K, et Z Latinos characteres recentioribus adscribit. (47) Novissimis potius Latini Imperii temporibus confictae censendae sunt G pro C, F pro V, vel pro Ph; X pro Ks, Q pro Ku, itaque, sed infelici eventu, Claudii antisigma CD (48) Denique Illyricum Alphabetum alterum eandem cum Latino sortitum est originem, (49) atque a Latino quotquot feri characteres per Europam obtinent, ortum atque progeniem traxerunt.

DE ALTERA CHARACTERVM PROPAGINE.

Antediluviana litterarum forma apud gentes quasdam permansit etiam post divisionem humani generis. Atque haec ipsa est a qua prosillere Alphabeti numero plurimat (50) Samaritanum, (51), Phoenicum, atque Punicum, (52) Chaldaicum, (53) Syriacum, (54) Arabicum; atque (55) ut ex Bartholamii observationibus liquet, Palmyreni-

cum. (56) Quodnam vero illud fuerit primaevum, Noachae, filiisque suis familiare, quis nisi Iusano concitatus divinandam oestro conicere audebit? (57) Dum horum autem vetustas inquiratur, Arabici, atque Syriaci novitate extra omnem dubitationis aleam constituta, Palmyrenici ignota Epoche, Phoenicioque characterē parum a Samaritano discrepante, hunc inter, et vulgare Hebraicum quaestio tota agit utro citroque. (58) Quam ut dirimamus, atque a quo Iove iudicium fiat, plura prius dilucidanda, et constituenda sunt. Ac primo quidem Samaritanum, et Chaldaicum Alphabeti unum idemque Moysi tempore fuisse censeo. (59) Verum Eupolemus, et Artabanus, qui Moysi litterarum inventionem adtribuunt risu potius excipi quam refelli debent. (60) Deinde vero characteres illi pristinam apud Chaldaeos exeuntes formam politioreni alteram et concinnam, qua nunc sese exhibent, assumsere. (61) In Hebraeorum autem populo sacri illi digito Dei consecrati obtinuerunt ad Babylonicam usque transmigrationem. (62) Hoc tamen longo annorum curriculo ipsos illos nonnulli a veteri typo, et figura dellexisse, haud temere conicio. (63) Itaque 17 illae quae ex Samaritanis numis liquet litterae primigeniae sunt, (64) atque post reditum a captivitate ex Chaldaeorum disciplina adscita D . (65) Samaritani vero quatuor haec peregrinos characteres etiam ante Templi excidium civitate donarunt. (66) Liquet igitur Eadram pristinae Bibliothecae formam obliteratas reliquisse, Assyriorumque usum facto suo firmasse. (67) Liquet etiam numos omnes, vel siclos, quoscumque Assyris characteribus insigniti profertur tan-

DE LINGVIS GENERATIM,

EARVMQVE ORIGINE.

(85) Qui loquelam nescio quam ingenitam hominis naturae dixerunt inanes potius sonos quam modulatas certa lege certaque significatione voces videntur intellexisse. (86) Indidit Deus primo homini, sicut et cognitionem rerum, ita et loquutionem. (87) Neque tamen putandum est, quotquot postea pro singulis quibusque rebus verba exiterunt, divinitus initio iam fuisse tradita; immo vero Adamum ex *infusa* quorundam verborum, veluti simplici, ac primigenia cognitione, creaturis omnibus quarum notio quasi composita in mente gignitur congrua iudicasse vocabula, certissimum est. (88) Quenam vero lingua illa fuit homini ipsi coaeva, divina, et simplicissima, qua ipse imperio dictoque suo universa animantia convenire conspexit? *Hebraica* profecto. (89) Verum qui hanc ipsam prout Mosi familiaris fuit *integram* illibatamque ab Adamo servatam esse propugnant, Divinam Omnipotentiam ad inania usque deducta volunt. (90) Satius est si dicamus, etiam ante diluvium aliquid primaevae simplicitatis amissae, praecipue tamen in Noachi progenitoribus mansisse custoditam. (91) Post cataclysmum ad Babelicam usque aedificationem, nulla primaevae loquellae corruptio facta fuit, quae sensus communis intelligentiam retardaret. Dialectos tamen aliquas enatas iam esse, gravissimis momenti consilio. (92) Temere nimis

Scripturae verba ad trutinam prophani iudicii revocat, et eludit *Functas*, quum in campo Sennaar non verborum, sed animorum scissionem factam fuisse praedicat. (93) Nihil nos cogit ut 72 linguas extitisse profectas arbitremur. (94) Heber Turris aedificationi non adfuit, immo neque ipsa solas insanam cogitationem detestatus est. (95) Quare iure merito in familia ipsius, primigeniam linguam servatam esse censemus. (96) Igitur plurimae in confusione gentium linguae natae fuerunt, omnes inter se originis, atque naturae diversae. Post tantum vero saeculorum tractum, qui fieri potest, ut ex his quae in meridionalibus Africae oris, in glacialibus regionibus, in orientali Hemisphaerii nostri termino, in latissimis Antipodum tractibus obtinent, calculo primigenias teneamus atque numeremus? Illas tamen, quae nullam in reliqua originem habuisse dicuntur, ideoque a confusione Babelica recta descendere, notas faciam. (97) Aegyptiaca a Mesraim filio Cham. (98) Illyrica a Thyras nepote Iaphet. (99) Germanica ab Ascenex filio Iaphet, vel a Toiscone Semmi pronepote. (100) Graeca a Iavan filio Iaphet. (101) Latina incertae originis. Aliae quoque non desunt de quibus idem dicunt Scriptores; dicunt inquam non probant: quare nec eorum sententis subscribimus. De Dialectis ab illis quasi genitis, vel eadem incertitudo liquet, vel certior est earum origo, quam ut *Theses*, vel demonstrationes exposulet.

DE HEBRAICA LINGVA, EIQUE AFFINIBVS.

(101) **P**rimaeva illa lingua cum Noachi familia ab obruenti aquarum gurgite servata, et in confusione gentium sarta tectaque custodita Israelitarum progenitoribus ipsique deinde genti familiaris fuit. (102) Hebraicae nomen sortitae sunt, et natio, et lingua: qui causam anxie scrutantur, an ab *haber* an ab *heber*, getras quaerant. (103) Mystera quidem characterum Rabbinica risu excipiunt, verum linguae simplicitatem, atque congruam significationem verborum nemo sanae mentis inficias ibit. (104) Haec illa est qua Abraham usus fuit etiam *aleni labii* populo circumdatus. (105) Haec etiam in terra Gessen obtinuit apud posteros Iacob, dum universa Aegyptiorum natio peregrinam loquelam usurparet. (106) Haec apud Hebraeos constantissime permansit, quamdiu permansit respublica Hebraeorum. (107) Porro quamvis ab Heber usque ad Mosem quodam omnium rerum fato nihil collapsam fuisse non negem, a Mose nihilominus ad Babylonicam usque transmigrationem integram traductam fuisse, pro certo habeo. (108) Atque illa denique prisca loquutio non in filijs tantum Iuda, et Benjamin, sed in universa terra Israel, qua late patet, obtinuit. (109) Post reditum e captivitate non penitus fuit obliterata, sed apud Legis-peritos saltem atque Doctores persistit. (110) Verum statim ac alienae dominationi subditi ceperunt esse Iudaei, atque prisca statua pertaesi, aliena in consortium adscire, quod quidem forsam contigit non multo post

reditum, vetustae loquelaec usus simul cum morum simplicitate, illic perit.

(111) Hebraicam linguam ab ipsa sui origine scissiones passam fuisse, supra diximus. Verum et id post diluvium contigisse, modo constitimus. (112) Immo et Dialectos eius nihil cum confusione Babelica commune habuisse iudicamus. (113) Sed tamen quae ante divisionem gentium vix a genitrice sua diversae fuerant, postmodum quasi degeneres factae sunt. Accingamur igitur, et ad affines illas primigeniae linguae Dialectos propereamus.

(114) Inmerito Phoeniciae, vel Cananaeae linguae vetustas praec reliquis ab Hebraica ortis extollitur. (115) Namque et gens et loquela in Esau Idumaeorum Parente habuerunt incunabula. (116) Ea tamen est quae maiorem cum primaeva illa lingua similitudinem custodivit, donec adventibus Israelitis una eademque cum matre sua consurrexit. (117) Tamen Tyri, ac Sidonis incolae veterum Cananaeorum progeniem ab Israelitarum commercio se iunctos, ac peregrinarum gentium consortio deditos, et patriam loquutionem servasse, et peregrinum aliquid ipsi admiscuisse, non dubito. (118) Phoenicum loquela una cum gentis colonia ad Africanas oras translata fuit. (119) Temporibus autem quae I. C. Nativitatem praecesserunt corruptissima evaserat. (120) Nihilominus pristinae loquutionis studio politiores saltem Carthaginiensium gentes incubuisse, evincunt locupletissima monumenta. (121) Tandem saeculo Eccl. IV. vix iam ulla illius remanserant vestigia.

(123) Secundum affinitate locum, vetustate primum, tenet profecto lingua Chaldaeorum. (124) Quamvis initium ignotum, eam tamen a divisione gentium extitisse crediderim. (125) Si illi qui antediluvianam pronuntiant monimenta producant antediluviana, causa dicta erit; Interea neganti sententiae calculo nostro subscribimus. (126) Ipsa Babyloniam pro sede habuit, atque (127) Persas etiam Medosque victores suae dominationi subiecit. (128) Dumque Graecae linguae cum Alexandro Orbem universum subjuganti concessit, (129) Tartaris peregrinae loquelae populi characteres mutuavit.

(130) Arabicae linguae parem vetustate locum tribuimus cum Chaldaica, (131) alterum vero si de ipso cum Hebraica affinitate loquamur. (132) Mirum autem est, spatio trium fere annorum millium, loquelam susque deque iactatam, barbararum gentium incursionibus saepe concussam, populorum vagantium consuetudine agitatam atque transvectam, peregrinis loquelis saepe commixtam pristinam numquam indolem exuisse, atque adeo originis suae integra custodisse vestigia. (133) Fatendum est tamen, cultiorem illam aevi novissimis apud doctores solum remanere, atque popularem inter ac literariam linguam, et constructione grammatica, et ipsa significatione quanta diversitas intersit, propria experientia didicimus.

(134) Ab Hebraica lingua orta quoque fuit Aethiopica. (135) Et quia huius Epoeche ignota est mihi, nota vero gentis vetustas, simul illam cum Arabica ortam fuisse censeo.

(136) Recentior est Samaritanae loquutionis origo, (137) atque a Cuthaeorum in Israelis terram colonia profecta. (138) A Chaldaica simul, atque ab Hebraea ortam dicit suum. (139) Et vetustior, et priscae Hebraicae proximior censenda est quam Syro-Chaldaica Dialectus. (140) Hac scriptam est Samaritanum Pentateuchum, cuius antiquitatem quum laetant reliquae gentis illius, facum sibi faciunt, non nobis.

(141) Syriaca lingua, et Syro-Chaldaica, non tempore invicem, sed loco, (142) et natura differunt. (143) Illa a Chaldaica, et Graeca progenita (145) Antiochiae, Comagenae, et in vicinis tractibus (146) a tempore forsitan Seleucidarum usque ad saecula Christiana viguit. (147) Ista orta ab Hebraea, Chaldaea, atque ipsa Syriaca (148) apud Iudaicam gentem eo ipso saeculorum curriculo obtinuit. (149) Illa conscripta fuit antiquissima Bibliorum Antiochena translatio. (150) Hac Thargumim Onchelosi et Ionatharis, Matthaei Evangelium, ac Epistola Pauli Apostoli ad Hebraeos exarata fuerunt. (151) Ipsam denique Christus Dominus, quum in terris agebat, ore suo decoravit, atque sermone vulgari veluti sanctam fecit.

Plura L. consulto praeterii, quum ab initio iam non dissertationem contexero, sed Theses, easque Philologicas, serio constituerim; tum etiam quia nonnulla tenebrosissima esse perspeti, nec nisi ancipiti mente etiam a scilicetissimis exposita Philologis. Quare, et daborum, et explicandorum loco, congruum fore duxi hasce subnectere

I. *Quas de litterarum origine in auro suo opusculo assertiones profert Hugo Hermannus, propugno.*

II. *Ill.^{mi} Francisci Perenii Baierii de Numis Hebraeo-Samaritanis interpretationes et placita defendimus.*

III. *Eiusdem de litteris, et sermone Phoenicum Dissertationem Regiae Hispanicae Sallustii translationi adiectam adiungimus.*

IV. *Quae Bonifacius Finettus in suo Italico opere de la lingua Ebraica e sui affini, Rabbinica, Caldaea, Syriaca, Samaritana, Phoenicia, Arabica, Ethioptica, Aethiopia statuit, statuum, quae de singulorum Dialectorum diversitate explicat, explicabo.*

V. *Alphabetorum subsequentium characteres: Hebraici vulgaris, Rabbinici, Strongylli, et Mendaitici, Samaritani utriusque, Syriaci, Arabici, Palmyrenici, Phoenicii, Aethiopici, variisque Illyrici, Armeni, et Graeci, sive novi, sive Cadmaei, assignant unicuique singularem potestatem, dignoscam.*

VI. *Quae de vera, et genuina Graecorum litterarum pronuntiatione tradit Lancelotus in suis Graecae Linguae Institutionibus quae titulus: Nouvelle Methode pour apprendre facilement la Langue Greque, continent, certis quoque tradimus et propugnamus. Verum et contrarias sententias assertores neque consecrari umbras, neque lacrimas complecti, plurimus demonstrabimus.*

Vt vero in Dialectorum studio, atque Orientalis loquutionis intelligentia, quo omnis labor noster collimat, et quorum hactenus habita, non nihil vel praeluda sunt, vel ornamenta, candide prodam quid profecerim: subsequentium librorum paginam quae sorte obtigerit, in latum sermonem transferam; eamque reddam rationem Grammaticam, H. L. quae mediocrem et loquelas indolis, et verborum constructionis, et uniuscuiusque vocis intelligentiam notam faciat. Neque enim post plas et olei assumpti, et navatae operae penitissima illa me linguarum adyta penetravisse lactaverim. En tibi igitur librorum Elenchum.

EX GRAECIS.

Opera Homeri Epica.	Thucydidis Historica.
Pindari Lyrica.	Isocratis Oratoria.
Sophoclis Tragica.	Vetus et Novum Testamentum.
Theocriti Bucolica.	

EX HEBRAICIS.

XXXVII. Qui extant Sacrorum Bibliorum libri, hoc ordine.

Pentateuchum Mosi.	Psalmi et Cant. Cant.
L. Issue, Iudic, et Ruth.	Parabol. et Ecclesiastes.
I. et II. Samuelis.	Isaias.
I. et II. Regum.	Ieremias cum Baruch.
I. et II. Paralipom.	Ezechiel.
Eather et Iob.	12. minores Prophetas.

EX CHALDAICA PARAPHRASI

Genesis.	Numeri.
Exodus.	Deuteronomium.
Leviticus.	

EX SYRIACA TRANSLATIONE.

Matthaeus.	Epist. Paul. ad Roman.
Marcus.	I. et II. ad Corinthios.
Lucas.	Ad Galatas.
Iohannes.	Ad Ephesios.
Acta Apostolorum.	Ad Philippenses.

EX ARABICIS.

XXXVII. Lefmani Skapentis Fabulae.
 Atque hoc iuvenilis operis proprio Marte suscepti et Insequenti specimen, quo ad Sacrae Disciplinae, (ta quam incumbimus) penetralia viam facimus, benigno DD. iudicio commendamus.

Impulsiatur.
 Dominicus Mascaris et Segarra
 Viro. Pro-Rect.
 F. Camarasa
 Cons. Reg.

ump. 52-917